

Angelique van Dongen

Mag ik van je houden?

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Zuchtend zette Mara haar schooltas op het bureau en gooide er een stapeltje boeken in.

Het was de laatste schooldag voor haar op deze school. Wat was ze blij dat dit jaar voorbij was.

In alle jaren dat ze nu voor de klas stond, had ze dit nog niet eerder meegemaakt. Ze had gesolliciteerd op deze basisschool omdat ze dichter bij huis wilde gaan werken.

Na het eerste gesprek met de directeur had ze een positieve indruk van de school en hakte ze de knoop door om ontslag te nemen en hier aan de slag te gaan.

Vol goede moed was ze na de zomervakantie gestart in groep zeven.

Op zich had ze een leuke klas, maar vanaf dag één waren haar collega's niet de gezelligste personen geweest. Mara had het idee dat ze een vreemde eend in de bijt bleef, ondanks haar pogingen om contact te maken en zich collegiaal op te stellen.

In het begin kon ze er wel mee leven; de school was klein en de meesten moesten vast wennen aan een nieuwe collega. Haar voorganger had ruim dertig jaar op deze school gewerkt

en hoorde bij het meubilair.

Mara was met haar zevenendertig jaar een jonkie in dit team, op één collega na; die was halverwege de twintig en hier na haar stage blijven plakken.

Na een paar weken merkte ze dat ze niet zo snel bereid waren haar als nieuwe collega te accepteren.

Tijdens de wekelijkse vergaderingen werd ze genegeerd als ze iets te melden had. Ze deden of ze haar niet hoorden of begonnen te kuchen als ze iets wilde zeggen en gaven geen antwoord.

Ze voelde zich hier erg ongemakkelijk onder en was een gesprek aangegaan met de directeur van de school. Ze wist niet wat haar overkwam. Overal waar ze kwam, had ze direct contact met mensen en nu gebeurde dit.

De directeur had op zijn beurt gezegd dat ze het de tijd moest geven, dat het vast snel beter zou worden.

Mara had daar zo haar twijfels over, waardoor ze elke dag met lood in haar schoenen naar school vertrok.

Het kon toch niet zo zijn dat het vak dat ze al heel wat jaren met liefde en plezier uitoefende, haar nu tegen ging staan?

De directeur bleef bij zijn standpunt dat het wel over zou gaan. Maar hoe verder het schooljaar vorderde, hoe meer Mara met de handen in het haar zat.

Tijdens de lunchpauze bleef ze tegenwoordig maar in haar eigen klas om haar boterhammen op te eten. Als ze de lerarenkamer in liep, viel het daar stil, alsof ze stoorde.

En tijdens het buitenspelen van haar groep samen met een andere groep, liep die collega steevast een andere richting op als Mara een praatje wilde maken. Ze wist werkelijk niet waarom. Keer op keer probeerde ze aardig, belangstellend en attent te zijn tegen haar collega's, maar telkens werd ze keihard afgewezen.

Als de directeur niets aan het probleem wilde doen, zou ze de eerstvolgende vergadering de knuppel in het hoenderhok gooien en op de man af vragen wat het probleem was.

Ook dat werd haar niet in dank afgenomen. Haar collega's hadden haar verbaasd aangekeken en zeiden dat er niets aan de hand was, dat ze spoken zag.

De directeur had zelfingenomen gelachen en had zoiets van 'zie je wel, niets aan de hand hier'.

Na nog een aantal akkefietjes had Mara be-

sloten weer op zoek te gaan naar een andere school. Gelukkig was dat snel geregeld, en zou ze na de zomervakantie naar een basisschool een dorp verderop gaan werken. De overkoepe- lende organisatie had meerdere scholen onder haar beheer, dus een overstap was zo geregeld. De mensen daar hadden meer begrip voor de situatie en ze besloten de directeur aan de tand te gaan voelen. Mara maakte het niets meer uit, ze wilde gewoon weg.

Toch had ze een kater aan dit avontuur over- gehouden. Was ze dan als persoon zo vreselijk? dacht ze meer dan eens.

Ze wist echter dat het niet aan haar lag en dat ze er alles aan gedaan had om zich beter te voelen bij haar collega's, maar na de zoveelste slapeloze nacht en een gesprek met de bedrijfs- arts, leek weggaan de beste optie.

Tijdens dat gesprek hoorde ze dat ze niet de eerste collega was die om deze reden vertrok- ken was. Dat gaf haar toch een beter gevoel: het lag dus niet aan haar.

Ze besloot het schooljaar netjes af te maken en met haar groep zeven een gezellig afscheid te regelen.

De barbecue met collega's ter afsluiting van het schooljaar, sloeg ze over. Om half vier, na

de laatste bel, vertrok ze zo snel mogelijk met al haar spullen naar huis. Ze zagen haar hier nooit meer terug.

En wat een slapjanus was die directeur. Het leek wel, alsof hij bang was voor de oude garde, die het hier voor het zeggen had. Een aanfluiting was het.

Mara keek de klas nog een keer rond, om te kijken of ze alles netjes achterliet en of ze al haar spullen bij zich had. Daarna deed ze de lichten uit, pakte haar tas en doos, en liep zonder nog om te kijken de school uit. Ze zou het niet missen, nog geen seconde.

Ze besloot naar haar ouders te rijden om stoom af te blazen. Wim en Jet woonden bij haar in de buurt en soms wipte ze onverwacht even aan. Haar ouders waren met pensioen en pasten in hun vrije tijd op de kinderen van Mara's broer Jules. Hij had samen met zijn vrouw Jolijn een tweeling van zes, Bink en Storm. Geweldige neefjes, die ze zo nu en dan flink verwende.

Mara had een goede band met haar ouders, broer en schoonzus. Nadat haar relatie vorig jaar op de klippen was gelopen, was haar familie een rots in de branding voor haar.

Mara had gedacht dat Simon en zij het

prima voor elkaar hadden: een prachtig huis, allebei een leuke baan. Ze gingen vaak op vakantie, hadden veel vrienden en een goede gezondheid. Het enige wat voor Mara nog ontbrak, was een kindje van hen samen. Simon had er niet erg enthousiast op gereageerd. Hij vond het leven dat ze hadden prima en een kind zou dat in de war schoppen. Mara wist wel dat hij er zo over dacht, maar ze had gehoopt dat hij, nu ze wat ouder werden en al veel van de wereld gezien hadden, overstag zou gaan. Helaas was dat niet het geval.

Er ontstond steeds meer afstand tussen hen. Mara, die zo nu en dan het onderwerp kinderen toch op tafel gooide en Simon, die dan niet wist hoe snel hij ervandoor moest gaan.

Ze gingen steeds vaker hun eigen weg, tot Mara er op een dag achter kwam dat Simon een ander had.

Simon deed niet eens moeite om het te ontkennen, pakte zijn spullen en verdween meteen naar zijn nieuwe vriendin: een carrièrevrouw, die niet aan kinderen dacht maar het helemaal wilde gaan maken, zei hij later.

Mara was zo verdrietig en voelde zich een burgertrut, als schooljuf met een kinderwens. Zo zag Simon haar dus.

Zakelijk en zonder veel gedoe werd alles afgehandeld. Hun huis werd verkocht en Mara zocht een nieuw onderkomen voor zichzelf. Ze had een leuk huisje op de kop kunnen tikken en richtte dat naar haar eigen wens met smaak in.

Toch had haar zelfvertrouwen had een flinke deuk gekregen. Haar ouders en broer probeerden haar zoveel mogelijk te steunen en hielpen haar overal mee. Zeker nu ze afgelopen jaar een baan dicht bij huis had gevonden, hoopte ze op een rustiger bestaan, zonder al te veel verdriet. Misschien kwam er zelfs wel weer een nieuwe, mooie stap in haar leven. Ze had besloten dat deze nieuwe start qua werk ook het begin van een nieuw persoonlijk leven zou zijn.

Maar nu de nieuwe baan niet was wat ze had gehoopt, merkte ze dat ze weer wat somber werd en dat haar plannen om weer te gaan genieten van het leven, een stuk lastiger waren om waar te maken dan ze had gedacht.

Hoe vaak had ze de afgelopen jaren zichzelf moed ingesproken? Telkens hield ze zich voor dat er betere tijden aan zouden komen.

Ook Wim en Jet bleven daarop hameren. Ze mocht de moed niet opnieuw verliezen.

Korte tijd nadat haar relatie met Simon over was, had Mara namelijk een depressie gekregen. Ze had nooit gedacht dat het zo'n impact op haar leven zou hebben, hoewel haar dat destijds niets kon schelen. Na een paar weken kon ze niet anders dan zichzelf ziek melden. Het lukte haar 's morgens niet om uit bed te komen. Ze had geen zin om de dag te beginnen en kroop letterlijk diep onder haar dekbed, om er pas tegen het einde van de middag uit te komen. Ze hield het liefst de hele dag haar gordijnen gesloten, deed voor niemand de deur open en at slecht.

Haar droom was in duigen gevallen. Weg toekomst. Zo voelde het in die tijd.

Gelukkig waren daar haar ouders en broer. Ze gaven haar even de tijd om zich mee te laten sleuren door haar depressieve gevoelens, maar na een paar weken was het genoeg voor hen.

Haar moeder kwam elke ochtend om negen uur naar het huis van Mara. Ze zette koffie, maakte ontbijt en probeerde haar dochter uit bed te praten.

Soms lukte dat, soms niet. Maar de vastbeslotenheid van haar moeder zorgde ervoor dat Mara er steeds vaker uit kwam. Haar vader hielp met het zoeken naar een eigen huis en

samen met Jules werd de gevonden woning opgeknaapt.

Jet had gezegd dat ze hulp moest zoeken en na een paar weken zag Mara in dat ze dat het best kon doen. Stukje bij beetje nam ze haar leven weer in eigen hand.

Nadat ze verhuisd was, waar ze nog steeds niet blij mee was, ging ze ook in therapie. De psychologe was een doortastend type. Waar Mara zelf altijd heel goed kon verwoorden wat er in iemand omging en hoe ze met dingen om moesten gaan, wist deze psychologe precies de vinger op de zere plekken te leggen.

Mara was verbaal erg sterk en liet zich door anderen nauwelijks iets zeggen. Maar deze keer was dat anders. Haar psychologe prikte door haar houding heen en liet de muur, die Mara om zich heen had gemetseld, steen voor steen afbrokkelen.

Na enige maanden ging Mara weer op therapeutische basis aan het werk. Ze hervond zich en langzaam pakte ze haar leven weer op.

De tranen prikten in haar ogen toen Mara de oprit van haar ouderlijk huis op reed.

Driftig veegde ze met haar mouw langs haar gezicht, terwijl ze de auto parkeerde en uitstapte.